

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.V.21.188/2023/5. szám

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke

Dr. Gyarmathy Judit előadó bíró

Dr. Suba Ildikó bíró

Dr. Tánczos Rita bíró

Dr. Varga Edit bíró

A felperes: felperes neve

(felperes címe)

A felperes képviselője: felperes képviselőjének neve

(felperes képviselőjének címe)

ügyintéző: Dr. Molnár Andrea ügyvéd)

Az alperes: alperes neve

(alperes címe)

Az alperes képviselője: alperes képviselőjének neve

(alperes képviselőjének címe)

ügyintéző: Dr. Jancsár György ügyvéd)

A per tárgya: tulajdonjog megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék

44.Pf.632.295/2023/9.

Az elsőfokú bíróság és a határozat száma: Budai Központi Kerületi Bíróság

7.P.20.759/2022/31.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 44.Pf.632.295/2023/9. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes édesapja (a továbbiakban: jogelődje) a 1. helyrajzi számú, állami tulajdonban álló ingatlanon gépkocsitárolót (a továbbiakban: garázs) alakított ki, amelyre 1968. november 6-án használatbavételi engedélyt kapott.

[2] Az alperes, valamint a felperes jogelődje között 1968. november 20-án bérleti szerződés, majd 1998. október 27-én területhasználati szerződés jött létre. A felek a területhasználati szerződésben rögzítették, hogy az alperes a felperes jogelődje által korábban létesített garázst adja a felperes jogelődjének használatába. A garázs értéke a földterület értékét lényegesen meghaladta.

[3] A felperes jogelődje 1994. november 8-án elhunyt, kizárólagos örököse a felperes.

[4] A perbeli garázst 2. helyrajzi számon 2015. november 23-án jegyezték be önálló ingatlanként (társasházi albetétként) az ingatlan-nyilvántartásba.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[5] A felperes a végleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy a perbeli garázs megjelölésű ingatlan 2/3 tulajdoni hányadán törvényes öröklés – jogelődjének ráépítése – jogcímén 1994. november 8-án tulajdonjogot szerzett, kérte tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, az alperes ennek túsására kötelezését.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes jogelődje nem hozott létre felépítményt, hanem az ott lévő ingatlant alakította át garázssá. Vitatta azt is, hogy a garázst a felperes jogelődje építtette. Arra is hivatkozott, hogy a ráépítéskor hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) kizárta az állami tulajdon tekintetében a ráépítéssel történő tulajdonszerzést.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adott: a régi Ptk. 138. § (1)-(4) bekezdései alapján annak túsására kötelezte az alperest, hogy a perbeli garázs megjelölésű ingatlan 2/3 tulajdoni hányadára a felperes tulajdonjogát – jogelődje közbenső jogszerzésének feltüntetése mellett – ráépítés jogcímén bejegyezzék, az alperes 1/1 arányú tulajdonjogának egyidejű törlése mellett, azzal, hogy az alperes tulajdoni hányada 1/3 arányra módosul. A tulajdonjogban bekövetkezett változás átvezetése érdekében megkereste az ingatlanügyi hatóságot.

[8] Hangsúlyozta: a felperes jogelődjének jóhiszeműségét az alperes nem vitatta. Abból indult ki, hogy a ráépítés megvalósulásakor hatályos régi Ptk. nem zárta ki az állami tulajdon tekintetében a ráépítéssel történt tulajdonszerzést, kizárólag az 1978. március 1-én hatályba lépett jogszabályváltozás [rég Ptk.138. § (2) bekezdés] tartalmazott ilyen rendelkezést.

[9] Megállapította: a perbeli ingatlan 1968-ban rendeltetésszerű használatra alkalmas, befejezett állapotban volt. Arra a következtetésre jutott, hogy az adott esetben a ráépítés megvalósult, minthogy a garázs helyén korábban épület nem állt, ott kizárólag egy támfal volt

fellelhető, mögötte földfeltöltéssel, ezért az alperesnek a kizárólag átalakítási munkálatok megvalósulására vonatkozó hivatkozását alaptalannak találta. A csatolt okiratok, valamint a tanú vallomása alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes jogelődje végezte az építkezést.

[10] A perben beszerzett szakvéleményből kiindulva megállapította, hogy a felperes jogelődje által végzett beruházás értéke lényegesen meghaladta az ingatlan forgalmi értékét (69% a ráépítés mértéke a teljes ingatlanra vetítve). Utalt arra, hogy mivel a felperes keresetében kizárólag 2/3 tulajdoni arány megállapítását (66%) kérte, a kereseti kérelemhez kötöttség okán kizárólag e mérték tekintetében állapíthatta meg a felperes tulajdonszerzését.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

[12] Nem osztotta az elsőfokú bíróság anyagi jogi álláspontját. Ebben a tekintetben mindenekelőtt kiemelte, hogy a perben alkalmazandó régi Ptk. 138. §-a szerinti részingatlant a ráépítő csak akkor szerezheti meg, ha a telek megosztható; a föld megfelelő részének mint részingatlannak önálló ingatlanként történő nyilvántartásba vételével e részingatlan tekintetében szerezhethet a ráépítő 1/1 hányadban tulajdonjogot. Mindezekből pedig azt a következtetést vonta le, hogy a ráépítés befejezésének időpontjában, azaz a garázsra vonatkozó használatbavételi engedély 1968. november 6-i kiállításával a ráépítéssel mint jogi tény bekövetkeztével a ráépítés jogkövetkezményeként közös tulajdon nem keletkezhetett a régi Ptk. 138. § (1) és (2) bekezdése alapján.

[13] Kifejtette: a régi Ptk. ráépítésre vonatkozó 1978. március 1-e és 1992. május 18-a között hatályos 138. § (2) bekezdése értelmében az állami ingatlan tulajdonjogát ráépítéssel nem lehet megszerezni, így közös tulajdon nem jöhetett létre az állam és magánszemély között sem 1968-ban, sem 1978. március 1. után, egészen 1992. május 19-ig.

[14] Utalt arra: a ráépítés befejezésének időpontjában hatályos régi Ptk. 97. § (1) bekezdésében foglalt főszabály értelmében, összhangban a régi Ptk. 138. § (1) bekezdés első mondatának első fordulataival, a garázs mint épület tulajdonjoga a földtulajdonost illette meg. E körben kitért arra is, hogy a régi Ptk. 97. § (2) bekezdése szerinti elváló tulajdon, a garázs mint önálló ingatlan nem jött létre a telekkönyvről szóló 54/1960. (XI. 27.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése, 4. §-a és 18. § (3) bekezdése alapján, azt önálló ingatlanként 2015. november 23-án jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba.

[15] Nem tulajdonított jelentőséget a föld megfelelő része és az épület értéke közötti lényeges különbségnek, mivel a felperes nem állította, hogy a föld megfelelő részének 1/1 arányú tulajdonjogát jogelődje megszerezte volna a ráépítéssel, ekként annak azt a feltételét sem, hogy a perbeli ingatlan megosztható lett volna. Fogalmilag kizártnak tartotta azt is, hogy a felperes jogelődje a ráépítéssel 1968-ban tulajdont szerezzen az akkor még nem létező, 2015-ben létrejött garázs ingatlanon, ekként a perbeli ingatlan tulajdonosának kötelezése sem lehetséges a felperes jogelődjének ráépítés jogcímén történt közbenső tulajdonszerzésének, továbbá a felperes öröklés jogcímén történt tulajdonszerzésének bejegyzésére.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatállyal helyezze hatályon kívül, és utasítsa az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

[17] Hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 183. § (1) bekezdését, 214. § (1) bekezdését, 263. § (1) bekezdését, 276. § (1) bekezdését, 381. §-át és 383. §-át, valamint a régi Ptk 1. § (2) bekezdését, 97. § (2) bekezdését, 152. § (2) bekezdését, 153. § (3) bekezdését.

[18] Kiemelte, hogy a jogvitát nem vitásan a régi Ptk. 1968. november 6-án hatályos rendelkezései alapján kell elbírálni. Sérelmezte, hogy a bíróságok nem vették figyelembe a régi Ptk. megalkotása óta – az építkezés befejezéséig – változatlan jogi környezetet. E körben kifejtette: az idegen földön építkezés szabályrendszerének a régi Ptk. 97. § (1) bekezdésének főszabályából, annak a (2) bekezdésben szabályozott feloldásából, a főszabály kivételes feloldásaként szabályozott 110-111. §-okból és a 138. §-ból, valamint a 97. § (2) bekezdéséhez logikai lezárást nyújtó 150-154. §-okból álló rendszerezése egyúttal egy sorrendet is felállít. A főszabály alóli kivételek fennálltát tehát – mutatott rá – először a régi Ptk. 97. § (2) bekezdése szerint kell feltárni, és ennek eredménytelensége esetén lehet vizsgálni a régi Ptk. 138. §-ában írt feltételek fennálltát. Ugyanakkor – utalt rá – az eljáró bíróságok az idegen földön építkezés jogszabályi rendszerének elemeit nem vizsgálták, a jogintézményeket indoklás nélkül és az alkalmazási környezetükből kiragadva alkalmazták.

[19] Kifogásolta azt is, hogy a másodfokú bíróság ítéletének indoklásában a régi Ptk 138. §-ának a perbeli esetre alkalmazandó szövegét anélkül egészítette ki a föld megoszthatóságával, hogy ez a normaszövegben nem szerepel, viszont arra nézve, hogy az ingatlan nem volna megosztható, nem merült fel adat a per során.

[20] Hivatkozása szerint a jogerős ítélet indoklásából nem derül ki az sem, miből jutott arra a következtetésre a másodfokú bíróság, hogy közös tulajdon nem keletkezhetett a régi Ptk. 138. § (1) és (2) bekezdése alapján, és az sem, hogy közös tulajdon nem jöhetett létre az állam és magánszemély között 1968-ban.

[21] Tévesnek tartotta a másodfokú bíróságnak azt a jogi következtetését is, hogy a fizikailag megvalósult felépítmény önálló ingatlanként való nyilvántartásba vétele lett volna szükséges a régi Ptk. 97. § (2) bekezdésének alkalmazásához; azzal együtt, hogy a másodfokú bíróság e rendelkezés alkalmazásának lehetőségét nem is vizsgálta meg.

[22] Kifogásolta, hogy a bizonyítékok értékelése hiányos, esetenként a jogi- és szöveggörnyezetből kiragadott volt. Állította: a jogerős ítélet sérti a Pp. 214. § (1) bekezdését is, mert a régi Ptk. 97.§-ának feltételeit illetően a bizonyítást teljes mértékben nem folytatták le, holott a tényállítások és bizonyítékok erre rendelkezésre álltak. Sérelmezte, hogy nem vették figyelembe az eljáró bíróságok azt, hogy a használatba vételi engedély a folyamodót (a jogelődjét) „tulajdonosként utasítja”, a házadóról szóló határozat a felperesi jogelődöt

címzettként mint tulajdonost határozza meg. Utalt arra is, hogy a jogelődje ugyanabba a határozatba foglalva szerzett használati jogot a földterületre garázsépítés céljára, és szerzett építési engedélyt a felépítendő garázsra. Azzal érvelt: mivel a garázs megépült, a jogelődjét a használat megillette a garázs által elfoglalt területen, a garázs pedig felépítményként a tulajdonába került.

[23] Mindezek okán – álláspontja szerint – a jogerős ítélet sérti a tényállás megállapításának kötelezettségét tartalmazó Pp. 263. § (1) bekezdését, valamint a 276. § (1) bekezdését. Kifejtette, hogy ezeket a jogsértéseket észlelve a másodfokú bíróságnak a Pp. 381. §-a alapján új eljárásra kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságot, vagy a Pp. 383. §-a alapján okszerű, helyes értékeléssel és pervezetéssel megfelelő ítéletet hoznia.

[24] Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 183. § (1) bekezdését, mert a jogvita kereteit a bíróság hiányosan határozta meg, az ennek helyesbítésére és javítására szolgáló bírósági közreműködés pedig elmaradt. Ebben a vonatkozásban sérelmezte az anyagi pervezetés hiányát, amely az elsőfokú eljárásban kizárólag a ráépítés megtörténtéről rendelkezett, holott az általa hivatkozott régi Ptk 138. § alkalmazásához tisztázni kellett volna azokat a főszabályokat, amelyeknek ez a törvényhely csak egy rendkívüli kivétele volt, nevezetesen a 97. § (1) és (2) bekezdés feltételeinek fennálltát, és ezt a másodfokú bíróság is elmulasztotta, megsértve ezzel a Pp. 369. § (4) bekezdését. Kiemelte: az anyagi pervezetés hiányosságai nem önmagukban, hanem amiatt jelentenek hivatkozási alapot a felülvizsgálati kérelmét illetően, hogy hozzásegítették volna a pontos és helyes kereseti kérelemhez. Előadta: arra az esetre, ha a Kúria a felülvizsgálati kérelmét nem találja megalapozottnak a régi Ptk 138. §-ára alapított keresetet illetően, úgy tulajdonjogi igényét a 97. §-ára alapítottan kívánja érvényesíteni, amennyiben az az ítélt dolog tilalmába nem ütközik.

[25] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

[26] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság döntése helyes, a perbeli ingatlan tulajdoni hányadának részleges megszerzésére irányuló kereseti kérelem nem lehetett alapos.

[27] Utalt arra a már kifejtett álláspontjára, hogy a felperes jogelődje által végzett munkának (garázsépítés) valójában nem is ráépítés, hanem átalakítás a jogi minősítése; hiszen a már meglévő épület falazatának és tartószerkezetének az átalakításával jött létre a garázs ingatlan.

[28] Állította, hogy anyagi pervezetés alkalmazására szükség volt az elsőfokú eljárás során, azonban ezt a bíróság kizárólag a Pp. 237. § (5) bekezdésében foglalt korlátok között foganatosíthatta.

[29] Azt a körülményt, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmében csupán az általa jogszabálysértőnek tartott ítéletek hatályon kívül helyezését kérte, akként értékelte: maga a felperes is belátja, hogy az általa előterjesztett kereseti kérelem korlátai között jogszerű a másodfokú ítélet, így kereseti kérelmének a módosításával próbálhatna pert nyerni vele szemben, de erre kizárólag egy megismételt eljárásban lenne lehetősége.

A Kúria döntése és jogi indokai

[30] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[31] A Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében eredményes felülvizsgálat alapja az ügy érdemére kiható jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés lehet.

[32] A felülvizsgálattal élő felperes anyagi jogi- és eljárásjogi jogszabálysértésre is hivatkozott, de kizárólag a Pp. 405. §-án keresztül érvényesülő Pp. 371. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezés iránti kérelemmel élt.

[33] A Kúria mindenekelőtt utal arra: a fél rendelkezési jogát e tekintetben is elismerő új eljárásjogi szabályozás abban az esetben teszi lehetővé ilyen tartalmú kérelem előterjesztését, ha a fél a Pp. 379-381. §-ában szabályozott eljárási szabálysértés miatt az ítélet kötelező, illetve mérlegelhető hatályon kívül helyezését kéri. E kérelem alapján a Kúria a jogerős határozat érdemét nem vizsgálja, kizárólag a fél által megjelölt eljárási szabálysértés alapján dönt annak hatályon kívül helyezéséről vagy hatályban tartásáról. Mindez annyit jelent, hogy amennyiben a fél által jelzett és álláspontja szerint a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az eljárás megismétlésére alapot adó eljárási jogszabálysértés nem áll fenn, és ilyet a Kúria sem észlelt, a Pp. 423. § (1) bekezdésében meghatározott körben, a Pp. 382. §-a alapján a határozat érdemi felülvizsgálata nélkül a jogerős ítéletet hatályában fenntartó döntést kell hoznia (Kúria Pfv.VII.20.127/2023/6., Pfv.VII.20.545/2023/10.).

[34] Ebben az esetben a Kúria kizárólag azt vizsgálhatta, hogy történt-e a hivatkozott, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását megalapozó, felperes által állított eljárási jogszabálysértés. Az adott esetben a felperes – az anyagi pervezetés hibájára hivatkozva – a Pp. 237. §-ának és 369. §-ának megsértését állította, ezért a Kúria vizsgálta, terhelte-e ebben a körben az eljárt bíróságokat mulasztás.

[35] Ezzel összefüggésben rámutat: a Pp. az igényérvényesítés tekintetében a korábbiaktól eltérő szabályozást vezetett be. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régii Pp.) 121. § (1) bekezdés c) pontja szerint a keresetlevélben elegendő volt az érvényesíteni kívánt jogot az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával feltüntetni. A Pp. – a bírósági igényérvényesítés terén a felek felelősségére építő szabályozás szellemében – a 170. § (2) bekezdés b) pontjában a felperestől azt követeli meg, hogy kifejezetten és egyértelműen jelölje meg: az alperessel szemben milyen jogát, milyen jogalapon kívánja érvényesíteni. A Pp.-nek ez a koncepcionális változása érvényesül a Pp. 342. § (3) bekezdésében, amely szerint az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított. A Pp. előkészítő javaslatához fűzött miniszteri indokolás alapján a Pp. 342. § (3) bekezdésének szabálya a „jogcímhez kötöttség” körül a jogirodalomban és a bírói gyakorlatban is hosszú ideje zajló vitát zár le, egyértelművé téve: a rendelkezési elvnek megfelelően a bíróság a fél által érvényesített joghoz kötve van. Ez azt

jelenti, hogy a bíróság a fél magánautonómiáját tiszteletben tartva nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek megfelelően olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállításától.

[36] Az anyagi pervezetés az eljárás irányítása tartalmi szempontból. A bíróság közrehatási tevékenységével a perkoncentráció érvényesülése érdekében hozzájárul ahhoz, hogy a felek eljárási kötelezettségeiket teljesíthessék, a döntéshez szükséges peranyag rendelkezésre álljon. A bíróság közreműködik abban, hogy a fél az ellentmondást feloldja, ha kérelme és a jogállítása nem áll összhangban, ha a tényállítása és a jogállítása egymásnak ellentmond (Kúria Pfv.I.20.432/2023/13.). Mindez nem jelenti azt, hogy a perbeli rendelkezés joga – a Pp. 2. § (1) és (2) bekezdéseinek alapelvi jellegű rendelkezései alapján – a tény-, jogállítás és kérelem tekintetében ne a feleket illetné meg. A Kúria hangsúlyozza: az anyagi pervezetés nem a fél pernyertessége érdekében adott bírói utasítás, nem használható az ügy érdemében való állásfoglalásra, nem lehet útmutatás a bíróság által helyesnek tartott jogszabályi rendelkezés felhívására; az anyagi pervezetés nem a professzionális pervitel pótlása (Kúria Pfv.II.20.207/2022/6.). Mindezekből következően az érvényesített jog (a jogi érveléssel együtt) kiindulópontja és egyben határa is az anyagi pervezetésnek.

[37] A Pp. 7. § 8. pontja szerint a jogalap az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít.

[38] Az adott esetben a felperes tulajdonjog megállapítását kérte, az igényét – a régi Ptk. 1968. november 6-án hatályos 138. § (2) bekezdése alapján – ráépítésre alapította. Ehhez képest a felülvizsgálati kérelmében előadott érvelése szerint az eljárási bíróságok a régi Ptk. 97. § alkalmazásának lehetőségét nem vizsgálták meg, amelyre hivatkozással kívánja a tulajdonjogi igényét a megismételt eljárásban érvényesíteni. A felperes e kifogásával szemben megállapítható, hogy az adott ügyben a felülvizsgálati eljárás tárgyát képező jogvita ténybeli és jogi kerete tisztázott volt: a felperes keresete nem volt hiányos vagy homályos, a jogvita kereteit meghatározta, hivatalból észlelendő tény nem merült fel. A bíróság a felperes keresete és az alperes ellenkérelme által meghatározott keretek között volt köteles eljárni, az anyagi pervezetés – a hivatalból észlelendő tény kivételével [Pp. 237. § (3) bekezdésében foglaltakkal egyezően: Pp. 369. § (4) bekezdés] – nem terjedhetett ki a kereseti kérelmet meghaladó anyagi jogi iránymutatást magában foglaló tájékoztatásra, így arra sem, hogy a bíróság a felperes tudomására hozza: mely alanyi jog érvényesítése vezethetne a keresete eredményességéhez. Ezért az anyagi pervezetésre vonatkozó szabályokat a másodfokú bíróság nem sértette meg.

[39] A felperes alaptalanul állítja a további eljárásjogi szabálysértéseket is: a Pp. 183. § (1) bekezdésének és 214. § (1) bekezdésének sérelme körében lényegében szintén a régi Ptk. 97. §-a feltételeinek tisztázását kifogásolja, amely az előzőek szerint nem képezte a jogvita tárgyát. Mindezek hiányában nem merült fel olyan körülmény, amely miatt a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságot új eljárásra kellett volna utasítania (Pp. 381. §).

[40] Következésképpen – mivel a Pp. 263. § (1) bekezdésének és 276. § (1) bekezdése sem sérült – a felülvizsgálati kérelemben állított, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárásjogi jogszabály megsértése nem állapítható meg.

[41] A Kúria utal arra is: a felperes az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését is sérelmezi, azonban – a pernyertességétől függetlenül – az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával szemben fellebbezést nem terjesztett elő, így arra a felülvizsgálati eljárásban már nem hivatkozhat. A régi Pp. alkalmazásából eredő gyakorlatot követve ugyanis a Kúria fenntartja: a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet [Pp. 406. § (1) bekezdés], amely csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, ami az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt (Kúria Pfv.V.20.797/2016., megjelent: BH 2017.232.; Pfv.II.20.257/2023/8.; Pfv.VI.20.440/2023/6.).

[42] Tekintettel arra, hogy a felperes az előzőekben kifejtettek szerint kizárólag a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az ügyben eljáró elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte, a felperes által állított anyagi jogi jogszabálysértések a felülvizsgálati eljárásban nem voltak vizsgálhatók.

[43] Mindezekre tekintettel a Kúria a felperes által megjelölt okból nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[44] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 405. § (1) bekezdése és a 364. §-a folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viseli az általa – a részéről megjelölt és fenntartott felülvizsgálattal vitatott érték alapulvételével – megfizetett felülvizsgálati eljárási illetéket, és köteles megfizetni az alperes jogi képviselőjével felmerült felülvizsgálati eljárási költséget. A Kúria az alperes jogi képviselőjét megillető ügyvédi munkadíj mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján, a (6) bekezdés és a 4/A. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban kifejtett jogi munkát (felülvizsgálati ellenkérelem benyújtása és a tárgyaláson való megjelenés) figyelembe véve mérsékelt – az Áfa-t is magában foglaló – összegben határozta meg.

[45] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes kérelmére kitűzött tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2024. április 17.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, dr. Gyarmathy Judit s.k. előadó bíró, dr. Suba Ildikó s.k. bíró, dr. Tanczos Rita s.k. bíró, dr. Varga Edit s.k. bíró